

пхть пощуваше Бойчо. Чичо Маринъ внимателно му прѣгледа и прѣвърза раната.

— Като на куче ще ти заздрави, забѣлѣжи той.

Вече се разсѣмваше хубаво.

XXVIII.

Въ Веригово.

Огняновото лѣкувание отиваше успѣшно, макаръ и не тъй скоро, както прѣдсказа дѣдо Маринъ. Гостолубивата му челядь пригаждаше всекакъ на болния, за да намали мъкотията му. Самъ чичо Маринъ му станъ лѣкаръ — той отбираше нѣщо — баба Мариница се бѣше въспретихла да покаже своето готварско искусство. Отточихъ бжчвитѣ съ бѣлото сръднегорско вино; всека сутрина по едно шиле се тръпкахе обезглавено на двора — за да украси послѣ трапезата на Огнянова, който ядеше самъ, защото бѣхъ коледни пости.

Обиколень съ такова топло внимание и грижливостъ въ тая бѣлгарска къща, Огняновъ прѣкара три недѣли, отъ день на день по-добрѣ. Само го мъчеше нетърпѣние да узнае по-скоро какво ставаше въ Бѣла-Черкова, съ Рада, съ приятелитѣ му и съ дѣлото, отъ което го откъснахъ злополучни обстоятелства. Той молѣше чичо Марина да прати нѣкого тамъ да узнае, но чичо Маринъ се не съгласяваше.

— Не, азъ никого не пращамъ, самъ щъ идъ другата недѣля да си наземъ едно друго за празника. До тогава потърпи, синко... Ти си бжди само мирень, да оздравишъ по-скоро. Господъ си има милость.

— Но до друга недѣля, азъ самъ щъ могъ да идъ.

— Пущамъ ли те? то е моя работа. Азъ ти съмъ докторьтъ, отъ мене се пита то... забѣлѣжваше съ чадолюбива строгость селякьтъ.

— Баримъ да обаджтъ на Рада, че съмъ живъ.